

San Francisco Symphony la Festivalul Enescu

(Grigore Constantinescu – 7 septembrie 2015)

Ne aflăm deja în plină desfășurare a programelor, vrând nevrând comparăm, preferăm evoluții convingătoare, memoria noastră păstrează noi impresii.

În acest complex artistic al seriei „Mari orchestre ale lumii”, se deschide calea unor variații de nivel și performanțe. Totodată, podiumul Sălii Mari a Palatului este locul reîntâlnirilor, cum a fost și duminică, prezența în concert a pianistei Yuja Wang, urmărită de melomani și în ediția anterioară. Pentru colaborarea cu San Francisco Symphony, interpreta a ales un titlu din repertoriul secolului XX, „Concertul nr.2 pentru pian și orchestră în Sol Major” de Bela Bartok. În cariera compozitorului, este vorba de o piesă dificilă, cu rezonanță solistică ofertantă oricărui virtuoz, ceea ce este și situația lui Yuja Wang. Uimitoarea sa tehnică de claviatură, o ritmică ce se îmbină cu viteza, slujesc partitura bartokiană, obținând efectele spectaculare dorite. Este adevărat, dacă spectatorii au așteptat și alte realizări, invitata programului ne-a prilejuit anumite rezerve față de poetică și expresivitate, lăsând impresia că nu are răgaz pentru astfel de preocupări. Nu a mulțumit cu cele două bisuri entuziast aplaudate, teme preluate din Mozart sau Bizet, prelucrate scamatoristic în viteze amănunțite, ce aminteau de parafrazele lui Liszt.

Despre Simfonia nr.1 – „Titanul”, cel de al doilea titlu al programului, marele dirijor Bruno Walter, interpret consacrat al muzicii lui Mahler spunea: „...o sfâșietoare experiență personală își află aici împlinirea artistică. Este vorba de o stare, o sensibilitate determinată de amintiri și emoții care influențează forma întreagă a desfășurării muzicale...”.

Cea mai cântată dintre simfoniile mahleriene a fost propusă audiției în versiunea personală a dirijorului Michael Tilson Thomas, un dirijor sobru, profesionist, care urmărește tehnic fraza, structura și arhitectura unei lucrări ample, în condițiile obținerii sonorităților orchestrei, luminoase, dar nu dramatice. Toate argumentele dirijorului au fost logice și solide, așa cum este și renumele orchestrei. Nu însă și lumea „fierbinte” a muzicii, în care conflictualitatea, tragicul și frământarea solistică cer o angajare personală necondiționată. Prezentată ca într-o vitrină a produselor perfecte, varianta „Simfoniei Titanul” s-a distanțat de așteptările noastre, oferind satisfacțiile de tehnică a sonorității, exactității și amploarei sonore a alăturărilor. Poate că, pentru unii dintre ascultători, nu a fost suficient, în dialogul cu simfoniile ascultate de-a lungul primei săptămâni de Festival, pentru care dirijorii s-au angajat să realizeze evenimente remarcabile.